

Paulus' basiscursus

“Maar ik wil niet dat u onbekend is, broeders”

Romeinen 1:13 e.a.p.

Het is een goede zaak ons af te vragen welke basiskennis bij christenen aanwezig behoort te zijn. Daarom is het interessant dat juist de apostel Paulus een aantal keren zijn lezers duidelijk maakt wat zij in ieder geval aan geestelijke bagage moesten bezitten. Op zes plaatsen in zijn brieven vinden we namelijk de uitdrukking “ik wil niet, dat u onbekend is...”. Hier gebruikt hij de stijlfiguur van de litotes. Dat wil zeggen dat hij door het tegenovergestelde te ontkennen, iets juist krachtig naar voren brengt. Als hij dus zegt: “Ik wil niet dat u onbekend is”, bedoelt hij eigenlijk: “Ik wil dat u heel goed weet”. Het is daarom de moeite waard deze plaatsen na te lopen en zo te zien welke onderwerpen door ons minimaal dienen te worden beheerst.

1. “Maar ik wil niet dat u onbekend is, broeders, dat ik mij dikwijls voorgenomen heb tot u te komen ... om ook onder u enige vrucht te hebben, evenals onder de overige volken” (Rom. 1:13).

Paulus beschrijft hier hoeveel moeite hij zich getroost heeft, hoewel tot dusver zonder succes, om ook aan de Romeinen *het evangelie* te verkondigen. Blijkens 1:7 waren zij reeds geliefden van God, geroepen heiligen. Kennelijk is het de bedoeling van de apostel de gelovigen te doordringen van het belang van de blijde boodschap die zijzelf reeds hadden aangenomen. Daarom vinden we in Romeinen 1-8 een grondige leerstellige uiteenzetting over het evangelie, Gods kracht tot behoud.

2. “Want ik wil niet, broeders, dat u deze verborgenheid onbekend is ... dat er voor een deel over Israël verharding is gekomen, totdat de volheid van de volken is ingegaan; en zó zal heel Israël behouden worden” (Rom. 11:25).

Hoewel velen tegenwoordig niet van *de toekomst van Israël* willen weten, rekent Paulus met deze gedachte af; hij wil juist dat ons deze verborgenheid niet onbekend is dat er voor een deel over Israël verharding gekomen is, totdat de volheid van de volken is ingegaan; en zo zal heel Israël behouden worden. Zo (Gr. *houtoos*) slaat op de tijd én op de wijze (nl. op grond van genade, evenals de volken).

Vergelijk voor dit gebruik van ‘zo’ 1 Korintiërs 11:28; 14:25 en 1 Tessalonicenzen 4:17.

3. “Want ik wil niet broeders, dat u onbekend is, dat onze vaders allen onder de wolk waren, allen door de zee zijn heengegaan, allen tot Mozes gedoopt zijn in de wolk en in de zee, allen hetzelfde geestelijke voedsel aten en allen dezelfde geestelijke drank dronken” (1 Kor. 10:1).

Paulus schrijft hier over de betekenis van *het oudtestamentische Israël*. De geschiedenis van dit volk is voor christenen van enorm belang. In vs. 1-4 wijst hij op de geestelijke betekenis van hun geschiedenis (vgl. ook Gal. 4:24: “Deze dingen hebben een zinnebeeldige betekenis”). Tevens zijn hun wederwaardigheden ons tot voorbeeld, zie vers 6 en 11.

4. “Wat nu de geestelijke uitingen betreft, broeders, wil ik niet dat u onwetend bent” (1 Kor. 12:1).

Paulus wil ook dat zijn lezers op de hoogte zijn met de geestelijke uitingen, en daarom wijdt hij een heel hoofdstuk aan dit onderwerp. Hij behandelt daarin de vele genadegaven, bedieningen en werkingen van de éne Geest, en bespreekt daarbij de waarheid van *de eenheid van het lichaam van Christus* (zie vs. 12).

5. “Want wij willen niet, broeders, dat u onbekend bent met onze verdrukking die [ons] in Asia is overkomen” (2 Kor. 1:8).

Gods Woord is volmaakt evenwichtig. Paulus wenste dan ook dat de gelovigen niet alleen op de hoogte waren met allerlei leerstellige zaken, hoe belangrijk ook, maar ook dat zij wisten wat er gaande was op *het zendingsveld* en er ook voor zouden *bidden* (vs. 11).

6. “Maar wij willen niet dat u onwetend bent, broeders, wat betreft hen die ontslapen, opdat u niet bedroefd bent, zoals ook de overigen die geen hoop hebben” (1 Tess. 4:13).

Ten slotte wenst Paulus dat ons oog gericht is op *de wederkomst van de Here Jezus Christus*. Wat geweldig is het op deze aarde God te dienen en Zijn Zoon uit de hemelen te verwachten (1:10). Wat zal het daarom een buitengewoon moment zijn als Hij de gemeente aan Zijn hart kan drukken, en wij voor altijd bij de Heer

zullen zijn. Met deze woorden mogen we elkaar vertroosten én vermanen (het Gr. *parakaleo* kan beide betekenissen hebben).

Oude Sporen 2010

